

Mission-Zentrum
Postfach 100707
D-47707 Krefeld

telefon: 02151/545151
fax: 02151/951293

e-mail: volksmission@gmx.de
e.frank@freie-volksmission.de

<http://www.freie-volksmission.de>

Svobodná lidová misie
informační kancelář
Doubecká 556
Jahodnice
Praha 9 - Kyje, CZ-198 00

telefon: 281 931 729
e-mail: svobodna.lidova@post.cz

<http://www.svobodnalidovamisie.cz>

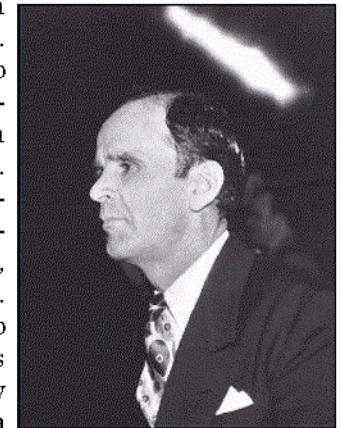
ABSOLUT
ABSOLUT
ABSOLUT
ABSOLUT
ABSOLUT
ABSOLUT
ABSOLUT

William Branham

VYSVĚTLENÍ

K lepšímu porozumění události v Houstonu, v Texasu si dovoluji reprodukovat následující úryvek z kázání „Bůh skrytý a zjevený v jednoduchosti“ ze 17. března 1963: *„Nedávno jsem byl zavolán do Houstonu v Texasu, abych vymohl udělení milosti. Svoloval jsem několik lidí, kázal jsem jim a navštívil je, aby podepsali žádost o milost pro toho chlapce a dívku, kteří se do něčeho zapletli. Mám za to, že jste o tom četli v tisku. Jednalo se o nevlastního syna pana Ayerse. To pan Ayers pořídil snímek Anděla Páně, který tamhle vidíte. On je katolík, jeho žena židovka. Oženil se s židovskou dívkou; o náboženství a něčem podobném spolu nemluví. Ted Kippermann, který s ním spolupracuje, je majitelem studia Douglas.“*

V lednu 1950 měl bratr Branham v Houstonu řadu shromáždění s uzdravováním. Rev. Dr. Best, vedoucí místního baptistického sboru, se proti tomu postavil, a dokonce v místních denících vyzval k veřejné diskusi o „Božím uzdravování skrze Kristovu smírčí oběť“. Rev. F. F. Bosworth, který bratra Branhama doprovázel, s tím souhlasil. Dr. Best si najal dva fotografy, Teda Kippermanna a Jamese Ayerse, kteří během diskuse pořizovali četné snímky. Na závěr promluvil také bratr Branham a i jeho vyfotografovali. Téhož večera chtěl James Ayers film vyvolat, ale musel konstatovat, že negativy byly prázdné a zdařil se jen jediný snímek, a sice rev. Branhama. Ještě více byl překvapen světlem nad hlavou bratra Branhama, které bylo na snímku patrné, a hned ho o tomto zvláštním úkazu informoval. Právě James Ayers se několik dnů předtím vyjádřil odmítavě o bratru Branhamovi a označil jej za podvodníka a hypnotizéra, což bylo dokonce zveřejněno v tisku. Negativ se světlem nad hlavou bratra Branhama dostal k prozkoumání odborník zabývající se posuzováním sporných dokumentů Dr. George J. Lacy a 29. ledna 1950 ho písemně prohlásil za pravý. Ten snímek všichni dobře známe.

Je pozoruhodné, že to byl nevlastní syn fotografa Jamese Ayerse, který se asi o dvanáct let později se svou přítelkyní dopustil těžkého zločinu a byl odsouzen k trestu smrti. Ale Bůh vyslyšel modlitby a úsilí bratra Branhama a změnil, a ti dva mladí lidé byli omilostněni. Jaké je to posílnění víry pro nás všechny!

Jehova osvobození seslal. ON je dnes stále ještě týž Bůh, který byl tehdy. Halelujah. Věříte tomu? „Amen!„

Proto nyní povstaňme a spojme se v modlitbě, dokud nebudeme mít absolut. Zvedněte ruce k Bohu a modlete se, až proniknete, až ten absolut přijde do vašeho srdce.

Pane, náš Bože, sešli Svého Ducha Svatého a osvobod tyto děti odtamtud. Ó Pane, jsou v údolí stínu smrti. Něco se má stát, Pane. Prosíme, že by toto modlitební shromáždění něco roznítilo. Já Ti věřím, Pane. Počítám s tím a věřím, že ty mladé lidi osvobodíš. Daruj to, všemohoucí Bože. Prosíme o to jako Tvá církev skrze Ježíše Krista. Amen.

Poslední instance - absolut (An Absolute)

Kázáno v Houstonu, v Texasu
4. března 1963

Děkuji, bratře Houstro. Dobrý večer v Houstonu. Pokládám to za velikou přednost, že dnes večer opět mohu být v Houstonu. Je to mnoho let, co jsem tu byl naposled. Tehdy jsem seděl tam co nyní vy, a vyslechl jsem každého řečníka.

Před několika dny, když už jsem chtěl odcestovat, jsem se dozvěděl, že ty dva mladé lidi čeká trest smrti. Pomyslel jsem si: „Nikdy bych si neodpustil, kdyby se těm mladým lidem něco přihodilo, a já bych se za ně nešel přimluvit a neudělal všechno, co je v mých silách, abych jim, jejich matkám a otcům pomohl zachránit život jejich dětí.“

Houston je pro mne památné místo. Mám mnoho krásných vzpomínek na svou první návštěvu před mnoha lety tady u bratra Kidsona a v „Herald of Faith“ a později v auditoriu s bratrem Raymondem Richeym a ostatními kazateli tohoto města.

A pak přirozeně vzpomínám na večer s panem Ayersem a panem Kippermannem, když ten fotoaparát vydal důkaz, že jsem neřekl nic, co by nesouhlasilo, ale že to byla pravda. Objektiv zachytil jako realitu světlo, které jsem vidal ve vidění. Kristus, kterého kázeme a tak velice milujeme, a který zaslíbil, že při nás bude, s námi byl, a fotoaparát ten obraz zaznamenal. Často jsem v minulosti říkal, že to světlo stále znovu vídám. Ale někdy jsou lidé trochu nedůvěřiví, což se dá lehce pochopit. Ale toho večera to bylo dokázáno. Bylo to poprvé, kdy to bylo vyfotografováno.

Od té doby to bylo fotografováno ještě několikrát, před časem i v Německu, když to během pomazání bylo v činnosti, sestoupilo to a pak zase zmizelo. Tyto věci se nedějí, aby byl oslaven nějaký člověk, nýbrž aby byla potvrzena přítomnost Ježíše Krista mezi Jeho lidem.

Věříme, že tentýž Ježíš je dnes večer zde, aby nám pomohl v tomto případě. Věřím též, že Jeho soustrast je mnohem větší, než by kdy mohla být naše. Přirozeně cítím s rodiči těch mladých lidí a stojím bok po boku všem, kteří usilují vyrvat je smrti ze chřtánu.

Je mi jasné, že tohle není probuzenecké shromáždění, nýbrž že tato modlitební shromáždění jsou určena duším, nad nimiž visí stín smrti. Protože je již pozdě, nebudu mluvit dlouho.

Rád bych přečetl dvě biblická místa a ukázal souvislosti mezi nimi. Pokud máte Bible, otevřete si se mnou Fil.1:20:

„Podle pečlivého očekávání a naděje mé, že v ničem nebudu zahamben, ale ve vši doufanlivé smělosti, jako prvé vzdychky, tak i nyní veleben bude Kristus na těle mém, buď skrze život, buď skrze smrt.“

A nyní Skutky apoštolů 2:25-31:

„Nebo David praví o něm: Spatřoval jsem Pána před sebou vzdychky; nebo jest mi po pravici, abych se nepohnul. Proto rozveselilo se srdce mé, a zaplesal jazyk můj, nýbrž i tělo mé odpočine v naději. Nebo nenecháš duše mé v pekle, aniž dáš svatému svému vidět porušení. Známe jsi mi učinil cesty života, a naplníš mne utěšením před obličejem svým. Muži bratři, sluší směle mluvit k vám o patriarchovi Davidovi, že i umřel, i pochován jest, i hrob jeho je u nás až do dnešního dne. Prorok tedy byv, a věděl, že přísahou zavázal se jemu Bůh, že z plodu ledví jeho podle těla vzbudí Krista, a posadí na stoličce jeho, to předzvěděv, mluvil o vzkříšení Kristovu, že není opuštěna duše jeho v pekle, ani tělo jeho vidělo porušení.“

Skloňme hlavy k modlitbě.

Nebeský Otče, jsme vděční za Tvou milost. Dnes večer jsme tady, ó Pane, abychom Tě prosili obzvláště o milosrdenství. Nečinili bychom to, kdybychom neměli víru, že nás vyslyšíš. Lidé přiletěli z celé země, a všude stoupají vzhůru k Tobě modlitby za zachování života těch dvou, za které se dnes večer vážně modlíme. Pane, prosíme také, posilni otce a matky těchto dvou mladých lidí.

Jak jsme se dozvěděli, ten mladý muž předal svůj život Tobě a chtěl by Ti sloužit. Slyšeli jsme jednoho z řečníků říkat, že by chtěl být kazatelem evangelia. Prosím Tě, ó Bože, abys tomuto mladému muži dal k tomu příležitost.

Odpusť nám naše hříchy, očisti naše srdce od zlých myšlenek a od všeho, co nám překáží v cestě a brání, aby naše modlitby za tyto lidi byly vyslyšeny.

Četli jsme Tvé Slovo a víme, že nebe a země pominou, ale Tvé Slovo obstojí. Prosíme o to, abys nám skrze Ducha Svatého ukázal, co je Tvá vůle v tomto případě. Slyšeli jsme, co řekl advokát a jiní. Nyní Tě prosíme: ukaž nám, co máme nyní činit, jaký je náš další krok. Pane, proto jsme tady. Ukaž nám to ze Svého Slova. Prosíme o to ve jménu Tvého Syna, Pána Ježíše. Amen.

Četli jsme dvě biblická místa a poznali, jak ta situace je vážná. Proto jsme znepokojeni. Když jsem o tom slyšel a dostal telegram od té matky, myslel jsem: „Jak by mi bylo, kdyby se v takových potížích ocitl můj syn nebo dcera?“ Uděláme všechno, co jen je možné.

Možná, že někdo řekne: „Bratře Branhame, to byla jen malá část ze

dána, pokud máme dostatek víry v sílu Boží, abychom setrvali v modlitbě, dokud nedostaneme spojení a nesestoupí Absolut, Ohnivý sloup, který byl zde v Houstonu před dvanácti lety zachycen fotoaparátem Teda Kippermanna. ON je dnes večer zde a stále ještě tak mocný jako tehdy, aby tohoto hochu osvobodil, jen pokud tomu věříme. Vždyť On je Tentýž včera, dnes a až na věky. Věřím tomu z celého srdce. Proto jsem tady, abych Bohu přinesl modlitbu spolu s vašimi modlitbami, aby zachoval jejich život.

Jestliže můžete setrvat v modlitbě, dokud nebudeme mít odpověď, dokud nebudeme mít jistotu, jako to prožil Washington, jako to prožil Jan příjmením Marek, jako to prožili Daniel a Mojžíš - tento absolut, o kterém víte, že jste v něm zakotveni. Na tomto absolutu Pán založil Svoji církev a žádný soud v zemi se mu nemůže vzepřít. To souhlasí. Ano.

Tentýž Bůh, který mohl na cestě proměnit v milého křesťana toho křivonosého Žida Pavla, když chtěl zatýkat křesťany a předat je trestu smrti, tentýž Bůh žije dnes večer. ON může Zákon změnit v milost tolikrát, kolikrát chce. Halelujah. I když mě označují za „svatého s kroužkem“ (svatozáří nad hlavou), přesto bych s tím zase začal. Já věřím Bohu. Amen.

Jestliže jste se promodlili, naplní se Mar.11:22, kde je řečeno: „Mějte víru v Boha! Amen, pravím vám, jestliže řeknete té hoře: ‚Zdvihni se...‘. Jestliže jste tento absolut obdrželi, jestliže jste pomazáni Duchem, který je vyvýšen nad každým vědeckým důkazem, který všechno povolal do bytí, dříve než nějaký atom nebo molekula byly, jestliže je vaše duše v tom zakotvena, pak to již nic nemůže zastavit! To souhlasí. „Jestliže řeknete té hoře: ‚Zdvihni se...‘ a nepochybujete v srdci svém, ale věříte, že to, co jste vyslovili se naplní, pak to také bude naplněno!“ Zdali tohle není absolut, kterého se můžeme pevně držet! Zcela jistě je. Ano. Je to absolut.

Národ má absolut. Ve vašem životě je absolut. Všude, kde chceme něčeho dosáhnout, potřebujeme absolut.

Vážíme si toho advokáta. Vážíme si všech ostatních mužů, tohoto milého kaplana z Kalifornie a jeho nádherné zvěsti. Také našeho bratra, který chtěl dát k dispozici peníze, aby pomohl té ubohé ženě a jejím dětem, aby byli osvobozeni. To všechno je dobré. Umíme si toho vážít. Jsem pro to.

Ale existuje něco, co to převyšuje, přátelé, co působí ještě dále, když jsme dnes večer toto shromáždění ukončili. Musíme toto modlitební shromáždění před Bohem zakotvit v absolutu, kam ten stejný Bůh

Co potřebujeme, jsou modlitební shromáždění. Nejprve musíme uvěřit, a pro nás, věřící, musí být Boží Slovo absolutem. Slovo Boží je oporou každého věřícího.

Ježíš ve Slově řekl: „Jestliže zůstanete ve Mně a Má slova zůstanou ve vás, pak prostě, oč chcete, a stane se vám.“ Přemýšlejte o tom. Potřebujete ještě nějaký absolut? Můžete více spoléhat ještě na něco jiného? „Jestliže zůstanete ve Mně a Má slova zůstanou ve vás, potom prostě, o co chcete.“

Prosme Boha, aby řídil srdce soudců a komise, která rozhoduje o propuštění z vazby, aby tento mladý muž mohl vyjít z cely smrti. Jestliže v těchto modlitebních shromážděních o to plní důvěry prosíme a věříme, potom to obdržíme. Takto Bohu věřím.

Protože Bohu věřím, jsem dnes večer tady. Proto jsem odřekl jiná shromáždění, abych byl dnes tady. Musím ještě dnes v noci jet několik set mil do Tucsonu v Arizoně, ale zůstal jsem, abych svou víru spojil s vaší vírou. Jde o člověka, o duši, která je v úzkosti. Někdo je v nouzi. My, křesťané se musíme probudit, a postavit se před realitu, před pravou, pravdivou víru. Zakotvíte ji ve Slově Božím a odvolejte se na Boží zaslíbení. Ano. To zní: „Jestliže zůstanete ve Mně a slova Má zůstanou ve vás, prostě, o co chcete.“ A: „Jestliže Můj lid, který se nazývá Mým jménem, se shromáždí a modlí se ke Mně... tak je s nebe vyslyším.“ Jedná se o modlitební shromáždění.

Myslím, že bychom měli promluvit s právníky, soudci a členy komise pro propuštění z vazby. To je v pořádku. Ale bratře, jestliže tvá naděje není zakotvena v něčem, co přesahuje lidskou oblast a lidské myšlení, budeš hořce zklamán.

Jestliže ale můžeš svou víru vyjádřit na takovém místě, které znáš, a zůstaneš a modlíš se, dokud Bůh neodpoví a víš v srdci, že se to splní, pak se něco stane.

Zažil jsem, jak byli probuzeni mrtví v márnici. Zažil jsem, že slepým byly otevřeny oči a hluchým dán sluch. Viděl jsem, jak lidé skrze sílu všemohoucího Boha byli uzdraveni od rakoviny, od všelijakých nádorů a malomocenství - protože věřili, že Bůh, který dal to zaslíbení, je také mocen Svůj slib naplnit. To je pravá, pravdivá víra, jakou měl Abraham.

Uchopte ji, držte se toho pevně a modlete se. Musíte nejen pokleknout a říci: „Ó Bože, osvobod tohoto ubohého hochy a pošli ho domů!“ To si všichni přejeme. Ale musíme také vydržet, dokud se něco nestane. Až se něco stane, potom všichni v této malé skupině, která se dnes večer v tomto auditoriu shromáždila, budeme mít jistotu. Bude nám

Slova, co jsi přečetl.“ Možná je to tak. Ale pohleďte, nejedná se o počet slov, nýbrž o to, co vyjadřují. Je to zaslíbení Boží.

Moje téma z tohoto textu dnes večer zní: *Absolut*.

Toto téma jsem zvolil, když jsem předtím seděl ve svém pokoji v motelu, protože mám za to, že nyní potřebujeme něco pozitivního, absolut, kterého se můžeme držet a víme o něm, že je to pravda. V takových těžkých hodinách potřebujeme něco, o čem jsme přesvědčeni, že je to správné, něco, čeho se můžeme pevně chytit, nehledě na to, jak ten případ probíhá.

Podle Websterova slovníku je *absolut* „neomezená moc“, něco „samo o sobě definitivního“. Něco definitivního znamená totéž co „Amen“. Je to absolutní a tedy definitivní. Do toho je všechno zahrnuto.

Všechny velké vymoženosti, které kdy byly na světě, byly spojeny s něčím absolutním. Člověk nemůže nic dělat, jediné, že by měl něco, čím se může řídit.

Jestliže má mladý muž v úmyslu se oženit s dívkou, musí poznat charakter té dívky. Právě tak musí znát dívka charakter toho mladého muže. Ona potřebuje něco, čemu může důvěřovat. „Je to poctivý muž? Je to pro mne ten pravý muž?“ „Dá mi tato mladá žena v životě to, co od ní očekávám, věrnost, atd.“ Musí to být něco, na čem manželství založí, něco, o čem vědí, že to vydrží. Proto také jsou podle Božího Slova požeňáni ve sboru a spojeni tímto absolutem.

Pavel měl absolut, kterého se po svém obrácení po celý život držel: Kristus byl středobodem jeho života! Jaká je to jistota, mít absolut, kde je Kristus ústředním bodem života. Byl to úplně jiný život než předtím. Řekl: „Co ale nyní žiji...“ Byl to jiný život než předtím.

Pavel měl prožití, které ho k tomuto rozhodnutí přivedlo. Byl mezi Židy mocným mužem a významným theologem. Ale nebyl si svou vážností příliš jist. Jednoho dne byl na cestě do Damašku. Tedy sestoupilo světlo, ohnivý sloup, z nebe. Jako Žid Pavel věděl, že to bylo Světlo, Ohnivý sloup, ve kterém Bůh vyvedl Svůj lid z Egypta. Tento Ohnivý sloup následovali. Protože byl Žid, ptal se Jej hned: „Kdo jsi, Pane?“ Znal Jej jako Pána. Ale nyní chtěl přesně vědět: „Kdo jsi?“

Z Ohnivého sloupu slyšel Hlas: „JÁ jsem Ježíš... těžko se budeš zpěčovat proti ostnům.“ Od té doby Pavel věděl, že Jahve Starého Zákona je Ježíš Nového. Měl něco, čeho se mohl pevně držet, a proto také mohl napsat velkolepé Dopisy Židům.

Jestliže máte v životě absolut, pak děláte věci, které byste jinak nedělali, obzvláště když je Bůh středem vašeho života. Jestliže je Bůh středem života, pak jednáme, jak bychom jinak nejednali - někdy své-

rázně, zvláště. Proč je život křesťana tak zvláštní? Protože dbá na Boží Slovo, které je světu bezmála cizí.

Na celém světě je veliký počet kostelů, sborů, organizací a náboženství. Od té doby, co jsem byl u vás v Houstonu, jsem sedmkrát objel svět a mnoho jsem se dozvěděl o božstvech a náboženstvích celého světa. Ale o tom nemluvim.

Mluvim o absolutu, totiž o spojení s Kristem. To z vás udělá zvláštní osobu. Děláte zvláštní věci. Myslíte úplně jinak, než předtím, neboť jste našli něco, v čem jste svou víru pevně zakotvili: Jeho, který stvořil nebe a zemi, Jehož Slovo má stvořitelskou moc. Bůh vyslovil svět do bytí, a neexistuje nic, co by bylo pro Něho příliš těžké. Jestliže přijímáte Jeho Slovo, dostáváte též tvořitelskou sílu. Slovo je přece vyždřená myšlenka.

Pavel dospěl k tomu, že se už neodvolával na své theologické zkušenosti, neboť měl osobní svědectví. Potkal se s Bohem a věděl, že Bůh ho povolal. Nikdo mu o tom nemusel nic říkat. Byl si absolutně jist, že Bůh je stále stejný. Kdyby takový mohl být i svět! Kdyby si tato skupina, která je dnes večer zde, mohla vzpomenout, že Bůh je stále ještě Bohem! ON je schopen vyslyšet nás též v tomto případě, jestliže je třeba božského uzdravení nebo něco jiného. ON je stále ještě Bůh. Musíme v to prostě doufat a nejen doufat, musíme být přesvědčeni o tom, co On říká, protože víme, že je toto pravda.

Takoví lidé se chovají zvláště. Zdá se, že na to negativní zapominají, protože našli absolut, totiž Slovo Boží. Ježíš řekl: „Nebe a země pomínou, ale má slova nikdy nepomínou.“ Když máme slovo zaslíbení, pak není možné se zklamat. Ono nemůže selhat.

Věřím, že věřící, kteří se k tomuto modlitebnímu shromáždění v Houstonu dostavili, jsou zainteresováni na životě. Jsme shromáždění, abychom volali Sílu, která přesahuje všechny lidské zákony a veškerou lidskou moc, a může vést srdce lidí, jako v Egyptě vedla srdce faraónovo. ON je Bůh. Nyní musíme odvrátit pohled od toho negativního a zaměřit se na pozitivní.

Než můžeme věřit, potřebujeme něco, v co můžeme věřit. A v co můžete vložit více důvěry a víry, než ve Slovo živého Boha, v sílu Všemohoucího, který všechno stvořil? V co jiného můžeme doufat? Váš názor se změní, jednáte jinak, jestliže očekáváte, že Bůh naplní Svě zaslíbení. Když nastanou těžkosti, jako nyní v tomto případě, máme kotvu, něco, co vás pevně drží, u čeho jste upevněni. Je to zaslíbení Slova Božího, kterého se pevně držíme, jako v bouři je kotva absolutem pro loď. Loď může bezpečně vyrazit na moře, jestliže má

k modlitbě v domě Jana, který byl příjmením Marek. Během modlitby přišel do vězení Anděl Páně, uvolnil pouta a otevřel brány, a Petra vyvedl ven. Ten pak šel rovnou na modlitební shromáždění.

Věřím, že týž Bůh žije i dnes večer. Kdyby Bůh nebyl stejný, pak by něco nesouhlasilo. Jistě.

Jak se to stalo? Skrze modlitební shromáždění věrných, věřících křesťanů, kteří věřili, že Bůh jejich bratra zachrání před trestem smrti. Byli to věřící, kteří se modlili celou noc, leželi na svých tvářích a volali k Bohu.

Jeden kazatel předtím řekl, že se bude modlit celou noc. Dnes je problém v tom, že se lidé vzdávají moc rychle. Jsou unavení a ospalí. Vydrží sotva desetiminutovou modlitbu. Něco nesouhlasí.

Jestliže Boha milujeme, neměli bychom zůstat nečinní. Všecko, co v nás je, by mělo vyjadřovat Kristovu lásku. Ta by měla být naší nadějí a žádostí. Amen. Jsme tak líní. Jsme tak lhostejní, přesto, že svět kolem nás je propadlý smrti. To souhlasí. Lidé žijí a umírají bez Boha a nám je to jedno. Máme za to, že stačí chodit do sboru.

Před několika týdny jsem v jednom sboru hovořil o příchodu Krista. Potom mi při odchodu někdo řekl: „Bratře Branhamo, děsíš lidi k smrti.“

Ptal jsem se: „Čím?“

Odtušil: „Mluvil jsi o příchodu Krista. O tom bych nechtěl nic slyšet. Mám malého chlapce, kterého musím vychovat. Mám dceru, která ještě chodí do školy.“

Odpověděl jsem: „Kristův příchod je to nejkrásnější, co si mohu představit.“ Jistě.

Bible říká: „...všem, kteří Jeho zjevení milují.“ Ó, jaký den to bude, až to smrtelné oblékne nesmrtelnost a tento morový dům, v kterém přebývám, v jediném okamžiku bude proměněn ve znádherné tělo, stejné jako Jeho! Mělo by to být srdečným přáním církve. Každý muž a každá žena by měli hořet pro to, aby na ulicích a vůbec všude mohli zachraňovat duše. Ovšemže.

Ptám se, zda se opravdu řídíme tímto absolutem, jak tvrdíme. Je to opravdu Jitřní Hvězda, na kterou hledíme? Jestliže se spolehne jenom na to, že patříme k nějakému sboru nebo denominaci, potom se budeme točit s nimi, jako se točí svět.

Ale je tu Hvězda, která je nezměnitelná. Existuje něco, co se nemůže změnit: to je Bůh. Bůh se nemůže změnit. Jeho Slovo se nemůže změnit. Jeho Bible se nemůže změnit. Člověk, který je znovuzrozen z Ducha Božího, ve kterém žije Kristus, potvrdí každé zaslíbení výrokem Amen. Ano.

a obráceně, neboť Bohu cele a plně věřil. Tomu věřím celým srdcem.

Kristus byl středem Pavlova života. To byl jeho Absolut. Pevně se toho držel.

Kristus byl absolut vzkříšení, jak jsme četli. Řekl: „Bůh s přísahou zaslíbil Davidovi, že Jeho duše nezůstane v říši smrti.“ Přísaha ukončí každou nejistotu. ON přísahal, že Jeho duše nezůstane v pekle, ale že Jej vzkřísí. Proto On spoléhal na Boha. Byl ukřižován, zemřel, vstal z mrtvých a vystoupil vzhůru na nebesa, neboť věřil Bohu.

Protože nám dal příklad, můžeme tím spíše tento absolut přijmout. Jestliže Kristu stačilo jedno zaslíbení, o co více zmůžeme my s těmi tisíci zaslíbeními! Krev Ježíše Krista nás očisťuje plně a cele, převedl nás přes velikou propast, která nás nevírou od Boha dělila, zpět do Jeho přítomnosti, takže s Ním můžeme mluvit a tím spíše se to může stát. Ano, musíme mít absolut.

Zatímco spějí k závěru, myslím ještě na někoho, totiž George Washingtona, když mladá Amerika bojovala o přežití, o život našeho velikého národa. George Washington byl křesťan. Byl věřící. Ve Valley Forge, tak se to jmenuje, měla boty pouhá třetina amerických vojáků. Zima byla chladná, mrzlo, řeka zamrzla. Na druhé straně byli Britové. Osud tohoto malého národa byl v sázce.

Co učinil? Byl přece věřící. V noci vyšel ven, poklekl do sněhu a modlil se, nakonec byl až k bokům promočený z mokrého sněhu. Modlil se tak dlouho, až dostal absolut, odpověď od Boha, že Bůh mu dá vítězství.

Další den ho již nic ve Valley Forge nemohlo zadržet. Překročil řeku Delaware, probojoval se se svými uboze oděnými, bosými, promrzlými vojáky ledem a sněhem. Zvítězil, když jeho kabátem pronikly tři kulky. Proč? Protože spolehl na absolut vyslyšené modlitby. Amen. Na takových věcech je založen náš národ.

Co je s lidmi, kteří dnes o sobě tvrdí, že jsou věřící? Proč jsme v takové hodině jako je tato tak rozdechvílí? Neznepokojujte se. Budme vojáky. Ano.

On se modlil, až dostal odpověď. Pak už ho nezadržely žádné okolnosti, žádná mlha nad řekou, ani bosí vojáci: Mohli zvítězit, protože to Bůh řekl. Ani kulky z nepřítelovy pušky ho nemohly zabít. Jak to? Měl modlitební hodinu a dostal odpověď.

Jak to bylo té noci, kdy apoštol Petr byl ve vězení a druhého dne měl být popraven? Měl dostat trest smrti jako tento židovský chlapec nyní. Ale co učinili? Totéž, co děláme také zde v Houstonu. Shromáždili se

kotvu. Tady v Houstonu bydlíte blízko moře a vidíte loď připlouvat.

Člověk se může ptát, proč s sebou tu těžkou kotvu vozí. Ale když zuří vichr, který moře rozbouří a hrozí, že by loď mohla být vyvržena na pobřeží a ztroskotat na mělčině, potom odplují nad hlubinu a spustí tu obrovskou, těžkou kotvu do vody. Ta si na dně moře najde nějaké pevné místo, zahákne se třeba za nějakou skálu, která shora není vůbec vidět. Potom mohou vichry zuřit: loď má absolut. Kotva je někde tam dole, ale drží. Vlny do lodi bijí, ale ona má absolut, který drží.

Tak je to s člověkem, který se drží Krista a Jeho Slova a věří Mu. Má absolut, něco, co ho drží.

Absolut je jako hvězda Severka/Polárka na obloze, když člověk zabloudí. Jestliže ztratíme orientaci, a chceme opět najít cestu, je Severka náš absolut. Jsou i jiné hvězdy, ale ty mění polohy. Země se otáčí a proto se nacházejí vždy někde jinde. Víte, že Severka stojí od večera až do rána na stejném místě? Země se otáčí, ale *jedna* hvězda se nepohne. Je nad zemskou osou. Je to stabilní hvězda. Jestliže znáte Severku, pak vždycky najdete cestu, i když jste zabloudili a nevíte, kudy jít.

Znám Hvězdu, která je ještě důležitější než Severka. Kdo se jí drží a poznává Její přítomnost, nalézá pod Jejím vedením, totiž s pomocí Jejího Slova cestu. ON je východisko ze všech nouzí, Cesta k pokoji, Cesta k úspěchu. Cesta k Životu - to znamená následovat tuto Hvězdu, Pána Ježíše. Jestliže se budete řídit podle této Hvězdy, pak je Duch Svatý kompasem, On jediný a sám ukazuje na tuto Hvězdu.

Střelka kompasu míří stále k severnímu pólu. Je jedno, v jaké džungli se nacházíte, jaká houština vás obklopuje nebo jak hustá mlha je na moři - kompasem můžeme otáčet jak chceme: střelka vždy ukazuje k severu.

Jestliže se dostaneme do nouze a spoléháme na Krista, pak je jedno jisté: Duch Svatý nás odkazuje na Slovo, které nás vede k naší „Severce“, a On nás z každé nouze osvobodí. ON je náš absolut.

Někomu, kdo zabloudil v divočině, ukáže kompas cestu. Když jsme v těžkostech, je jen Jeden, který je tak spolehlivý, jako je Severka. Pokud se země točí, zůstává Severka na svém místě.

S ohledem na věčnost zůstává Kristus vždy Zachráncem, východiskem z každé nesnáze, z každého nesouladu, z každé zkoušky, ze všeho. Jestliže jsme s Ním spojeni, pak nejsme rozčileni a nervózní, jako ti ve světě, kteří říkají: „Co teď? Co jen máme dělat?“ Potom nejsme vůbec zakotveni. Člověk, který zakotvil svou duši a důvěru v Ježíši Kristu, ví, že mu Otec dá, o co prosí, protože Ježíš řekl: „JÁ to učiním.“ Tím je to vyřízené.

Je to vyřízeno. Je to Amen, absolut, definitivní. Když Ježíš řekl: „Proste v Mém jménu oč chcete a Já to učiním...“, potom je to definitivní. Potom to tak je. „O všechno, oč v modlitbě prosíte, - věřte jen, že jste to obdrželi, tak vám to bude dáno.“ Tím je to vyřízeno. Stačí, jestliže jsme skutečně zakotveni a věříme tomu a učinili jsme z Něho svůj Absolut. ON to činí. ON je Absolut, který nás osvobozuje ode všeho strachu. Když jste opravdu zakotveni ve Skále spásy, nemáte strach.

Námořníci nemají strach, když vlny bijí do lodi, pokud je kotva upevněna dole ve skále. Jistě ne. Vědí, že loď je zajištěná. Nerozbit se o skalní útes. Nenajede na mělčinu, aby se tam převrátila, neboť je absolutně bezpečně zakotvena ve skále.

Jestliže se člověk modlí modlitbu víry a zakotvil svou duši v Božím Slově, pak se nestrachuje, neboť: „Nebe a země pominou, ale Boží nikdy nepomine.“ Ať si přijdou a říkají, co chtějí: Naše víra spočívá v Bohu, v Bohu jediném. Tomu věříme.

Byl čas, kdy platila pravidla stolování, která stanovila jedna žena. Myslím, že se jmenovala Emily Postová. Ona byla absolutem, pokud se to týkalo pravidel stolování. Kdyby Emily Postová řekla: „Fazole se jedí nožem!“, pak to tak bylo. Bylo to závazné, neboť byla absolut pro pravidla stolování. Kdyby řekla: „Káva se pije z podšálku a přitom se srká!“, pak by to byl absolut, a bylo by jedno, jak podivné by nám to připadalo. Všichni se podle toho řídili, neboť ji uznávali jako autoritu pro pravidla stolování.

Potřebujeme absolut ve všem, co děláme. Pokud opravdu chceme něčeho dosáhnout, musíme mít absolut.

Byla doba, kdy v Německu bylo absolutem slovo Hitlera. Jiní mohli říkat, co chtěli: Hitlerovo slovo bylo absolut. Když řekl: „Tito musí zemřít.“, potom byli zabiti. Když řekl: „Ti budou žít.“, byli zachováni. Jestliže řekl: „Vyhlásíme válku.“, nebo: „Válku nevyhlásíme.“ - cokoliv to bylo: jeho slovo bylo absolut.

Také byla doba, kdy Itálie měla takový absolut. Bylo to slovo jejich diktátora Mussoliniho. Co řekl, bylo vykonáno. Říká se, že zastřelil svého řidiče, protože jednou přijel o minutu dříve, aby jej odvezl. Zdůvodnil to: „Nechci, abys tu byl o minutu dříve. Chtěl bych, abys tu byl přesně.“ Jeho slovo bylo definitivní. Celá Itálie poslouchala.

V Egyptě byli svého času absolutem faraóni. Ale všechna jejich rozhodnutí byla lidská rozhodnutí, a oni všichni zmizeli. Proč? Protože nesouhlasili se Slovem Božím kvůli prospěchu lidského života. Přeji si to a doufám, že tohle zapadne jako kotva. Jestliže chceme zachránit

bylo s Danielem. Pro něho znamenalo uctívání Boha trest smrti. Ale byl ve spojení s Bohem a věděl, že Bůh je mocen ho zachránit.

Ti tři Hebrejové, kteří měli být vhozeni do pece, která byla rozpálena sedmkrát více než kdy předtím, a upálení, věřili Bohu. Řekli: „Náš Bůh je mocen nás z ohnivé pece zachránit.“ Proč? Protože měli absolut: Slovo Boží.

Když Bůh mohl osvobodit Hebreje z cely smrti ohnivé pece, o co více může osvobodit tohoto židovského chlapce z cely smrti, kde právě je! Vždyť On je stejný Bůh Jehova, jaký byl vždycky. Jako apoštol Pavel, i my poznáváme, že tentýž Bůh dnes žije, a že je Tentýž včera, dnes a až na věky. Křesťané se mohou chopit nezměnitelné ruky Boží a celou situaci zvrátit. Modlitba věci mění. To si přejeme.

Co můžeme říci o Jozuovi? Jak měl přejít přes Jordán? Vypadalo to, jakoby měl Bůh nějakou zvláštní vojenskou strategii, neboť v dubnu je stav vody velmi vysoký. Ale On řekl Jozuovi: „Zvedněte truhlu Smlouvy a přejděte na druhou stranu!“ Víc dělat nemusel: Bůh Jordán rozdělil a vysušil zem, takže mohli přejít a byli zachráněni. To bylo mocné! Není divu, že Jozue řekl: „Já ale, a můj dům chceme sloužit Pánu.“

Jak rád bych mluvil ještě o Davidovi, velkém patriarchovi! Ale nemáme již čas. Předtím někdo mluvil o Davidově hříchu. Ale byl mu odpuštěn. Když šel do boje, byl, jak se všeobecně říká, „pokleslé mysli“, neboť protivník byl silný. David stál pod stromem, pot z něho stékal, ale pak slyšel šum v morušovní a všecko se změnilo. David se vzbouřil a zaútočil, neboť měl absolut. Věděl, že Bůh jde před ním.

Můžeme se modlit modlitbou víry, která pohne Bohem, aby působil v tom výboru rozhodujícím o propuštění z vazby? Jistě můžeme! Věříme, že můžeme, jestliže se pevně držíme absolutu.

Abraham mluvil o tom, co tu ještě nebylo, jakoby to již existovalo, neboť měl absolut od Boha skrze zaslíbení, které mu Bůh dal, že bude mít dítě od Sáry. Bylo mu skoro sto let a ji již devadesát. „Přesto se nenechal zmást nevírou vůči Božím zaslíbení, ale byl ve víře stále silnější, že vzdal Bohu čest.“ A my si přece nárokujeme, že jsme děti Abrahamovy.

Bible byla přece psána od Abrahamových dnů a máme z minulosti všechna svědectví, že Jehova dodržuje Své Slovo. Kristus je Syn Boží. Je Prostředníkem mezi Bohem a lidmi, a kromě Něho není jiný prostředník. ON zaslíbil: „Jestliže Otce prosíte o něco ve jménu Mém, pak On vám to dá.“ My si klademe nárok, že jsme dětmi Abrahama. Abraham nazval to, co tu bylo, jako by to nebylo

posadil na klín. Osmdesátiletý muž s dlouhými vousy a holohlavý, vyrazil s holí v ruce rozjásaný, do Egypta.

„Kam jdeš, Mojžíši?“

„Jdu do Egypta, abych nad ním zvítězil!“

Invaze jediného muže! Proč? Protože měl absolut. Měl něco: Slovo Boží, na které se mohl odvolat! Osmdesátiletý muž s oslem a holí! To bylo všechno, co měl. Představte si, že by dnes jeden muž podnikl invazi do Ruska! Šel tam a pověření vykonal, neboť měl absolut. Mluvil s Bohem a slyšel Hlas Boží. Vykonal to. Proč? Bylo to v něm celý život. Byl to absolut.

Žádný muž nemá právo, postavit se za pult a kázat evangelium, jediné, že by vkročil na tuto svatou půdu, tak že ho žádný agnostik (agnosticismus, přesvědčení, že člověk nemůže poznat nic, co přesahuje jeho zkušenost: základy světa, poslední příčiny věcí, náboženské skutečnosti. Někdy znamená také skepsi vůči pozitivnímu náboženství. - Z encyklopedie) nebo nevěřící již nikdy nemůže od nadpřirozeného Boha odvrátit.

Ježíš Svě učedníky nenechal kázat, přestože Jej dobře znali. Museli jít do Jeruzaléma a tam čekat, dokud nebyli vyzbrojeni mocí z výsosti. Toto prožití potřebovali.

Mojžíš věděl, že je prorok. Věděl, že byl určen pro tento úkol, ale neměl ještě osobní prožití, absolut, neměl to potvrzení, že osvobození lidu opravdu nastane, když tam šel. Potom již nebyl stejný. Šel tam, neboť měl absolut a činil přesně to, co mu Bůh přikázal. Neměl v srdci žádné obavy, když tam hodil hůl, která se proměnila v hada, a ti světsky smýšlející napodobovatelé vystoupili se svým druhem služby, hodili tam své hole a učinili totéž. Mojžíš udělal přesně to, co mu Bůh přikázal. Nemusel dělat nic jiného než vyčkat, až se zjeví sláva Boží. Nakonec Bůh způsobil, že jeho had pohltil ostatní hady. Tak se to děje. Byl si jist, že Bůh, který ho tím pověřil, se o něho v obtížné situaci postará.

Nemůžeme dnes večer, na základě toho, že ten mladý muž posvětil své srdce Ježíši Kristu, uchvátit také ten absolut, že Bůh je s to, učinit nemožné možným? ON může srdce soudců vést. Proč usilujeme o tolik jiných věcí? Postavte Boha na první místo a opřete se o zaslíbení. Vždyť Bůh zaslíbil, že to učiní.

Myslete na to: „Mojžíš byl navždy změněn, protože vzal Boha za Jeho Slovo a věřil. Prožil, že se to zaslíbení při něm naplnilo. Mohli bychom jich připomenout více, ale nemáme čas.

Když jsem si dnes dělal poznámky, myslel jsem také na to, jak to

lidský život, pak musíme přijít do souladu se Slovem a Božím plánem s lidmi. Jediná možnost, jak k tomu dojít, je najít to v Jeho Slově a uvěřit tomu, a to teď.

Co se faraónů týče, viděl jsem před časem v Egyptě, že tam museli kopat asi šest metrů hluboko, aby našli města, kde faraóni ovládali jako králové celý svět. Všichni velcí vládcí, kteří kdy žili, zahynuli a zmizeli i se svými říšemi.

Ale existuje království, které je vyvýšeno nad všechna ostatní království. Rozprostírá se až k nebi a nikdy nepomine. Tam panuje Král, který připravil plán a my Jeho rozhodnutí věříme. To je náš absolut. Naplní se to, a je úplně jedno, co někde někdo říká. To platí jednou provždy.

Náš (americký) Nejvyšší soud je také absolut, poslední instance všech soudních jednání. Je nepostradatelný. Možná s jeho rozhodnutím nebudeme vždy souhlasit, stejně jako s rozhodnutími mnohých jiných lidí, třeba zrovna s Hitlerovými. Přesto tento absolut potřebujeme. Nejvyšší soud je absolut pro národ a soudnictví. Místní soudy něco rozhodnou, ale Nejvyšší soud má poslední slovo. Země něco takového potřebuje, neboť národ je vázaný na absolut Nejvyššího soudu. Všechno potřebuje absolut.

Víte, že dokonce každá míčová hra potřebuje absolut? Ovšem. Kdo je absolut při míčové hře? Rozhodčí. Bez rozhodčího to nejde. Vždy podle toho, kde stojíme nebo sedíme, vidí ten jeden, že to byl neplatný hod, jiný, že to byl zásah. Ale je jedno, co diváci nebo někdo jiný říká, jestliže rozhodčí řekne „zásah“, pak je to zásah. Neboť proto je rozhodčím. Co by bylo, kdyby tam rozhodčí nebyl? Stále by byly spory a strašný chaos, takže by se vůbec nedalo hrát. Proto je při hře nutný absolut. To musí být.

Také semafor je absolut. Je to absolut pro silniční provoz. Co by se stalo, kdyby neexistovaly semaforey nebo by byly vypnuty a vy byste jeli ulicí? Jeden přijede z tohoto směru a řekne: „Byl jsem tu první a musím tudy projet, jinak přijedu pozdě do práce!“ Pak by rychle došlo k zácpě. Ale semaforey řídí dopravní provoz. Je to absolut. Při zelené můžeme jet. Při červené musíme stát. Kdyby nebyly semaforey, byly by všude zácpy.

Tak to je, obrazně řečeno, s křesťanskou vírou dneška. Máme mnohé zácpy. Protože každý má vlastní absolut.

Ale my máme jeden Absolut, totiž Slovo živého Boha. Ono řeší všechno jednou provždy, úplně jedno, co jiní říkají.

Skoro to došlo tak daleko, jako za dnů soudců: Každý má vlastní

absolut. Ale všichni pominou stejně jako faraóni a ti další.

Boží absolut je Jeho Slovo. ON nám je dal. Nebe a země pominou, ale Jeho slova nikdy nepominou. To miluji.

Nemáme již mnoho času. Proto se krátce zabýváme některými lidmi, kteří se dostali do nouzových situací, kdy se smrt přiblížila, jako to prožíváme dnes večer, a měli absolut. Uvedme si několik příkladů.

Začneme s dávno známou historií, když hříchů na zemi začalo přibývat a Bůh byl znechucen, že svět měl být zničen. Tehdy Bůh dal absolut Noemovi: bylo to Jeho Slovo. Absolut byl záchranou pro lidstvo. Noe věděl, že svět bude zničen. Ale Bůh mu dal absolut Svého Slova, aby zachránil Svůj lid před smrtí. Jaký byl ten absolut, který měl za času Noemova lidi zachránit? Bylo to Boží Slovo. To byl absolut, úplně jedno, co někdo někde řekl jinak.

Věda prohlásila: „Tam nahoře déšť není. Našimi přístroji můžeme pozorovat dokonce Měsíc. Tam není žádný déšť. Jak by odtamtud mohlo pršet?“ Jestliže Bůh řekne, že bude pršet, pak může v nebi déšť udělat, protože to řekl!

Noe se pustil do díla a stavěl koráb k záchraně lidí. Lidem byl dán absolut, aby byli zachráněni, kdyby šli po Bohem připravené cestě na základě toho absolutu.

I my jsme ten absolut přijali. Tím, co nyní řeknu, bych chtěl rodičům těch mladých lidí něco objasnit. Někdy jsme podrobeni zkoušce, poté, co jsme to přijali, abychom dokázali, zda skutečně věříme. Tak Bůh obecně jedná.

ON nemůže Svůj program změnit, neboť On sám je Slovo. „Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a Bůh byl to Slovo... A to Slovo se stalo masitým tělem a přebývalo mezi námi.“ ON je tentýž včera, dnes a až na věky. Stále je Bohem.

Jestliže je volán a zakročí, potom je způsob Jeho jednání platný jednou provždy. ON při tom musí zůstat a nemůže to změnit, protože je neomylný.

Já svůj názor mohu změnit a vy také, neboť jsme omylní. Proto děláme chyby.

Bůh ale nemůže Své rozhodnutí změnit, protože je neomylný a proto je Jeho jednání vždy dokonalé. Nemůže říci: „Tady jsem se spletl a musím rozhodnutí změnit.“ Vždyť to by znamenalo, že se Bůh mění. Ale Bůh se nemůže změnit, právě tak se nemůže změnit Jeho Slovo. ON zůstává navždy Tentýž.

Bůh zkusil Noema poté, co přijal svůj absolut. Noe vešel do korábu, a Bůh za ním zavřel dveře. Bezpochyby čekali, že příští ráno se přiče-

nou temné mraky, bude hřmít a blýskat a začne pršet. Ale ráno vyšlo slunce právě tak jasné, jako vždycky.

Umím si představit, že ti napůl věřící řekli: „Pojďme tam. Možná, že ten stařec má přece jen pravdu. Možná, že věda se přece jen mylí a tam nahoře je déšť.“ Pomyslete, že do té doby ještě nikdy nepršelo.

Druhého dne slunce zase svítilo jako vždycky, a právě tak následující den, až do sedmého dne. Noe vstoupil na horní palubu korábu, takže mohl pozorovat nebe. A toho rána, po sedmi dnech, kdy lidé odmítli jedinou a dokonalou šanci, kterou jim Bůh k jejich záchraně nabízel, začalo pršet a odvodňovací kanály se naplnily. Nakonec se loď zvedla, a Noema a všechny, kteří v ní byli, zanesla do bezpečí. Byli zachráněni, protože věřili Božimu Slovu, Jeho zaslíbenému Slovu, jako absolutu.

Nezáleží na tom, jak zle to vypadá, jak se setmí: věřte svému absolutu.

Mojžíš se pokusil chránit život ubohých Hebrejů. Jim se vedlo skoro tak zle, jako těmto dvěma mladým lidem, které se snažíme dnes večer zachránit. Oni byli otroky, a zabijeli je podle libosti, kdykoliv chtěli. Mojžíš v srdci cítil, že to nebyla vůle Boží. Zkusil to pomocí svého vzdělání. Chtěl to zvládnout vlastní silou, a žalostně selhal. Učinil něco, co nebylo správné; zabil muže. To bylo zlé.

Pak utekl do pouště a tam strávil čtyřicet let. Ale jednoho dne, když daleko v poušti pásł ovce, viděl světlo v trnitém keři. Když se Mojžíš blížil k tomu světlu, zvolal na něho hlas Boží z Ohnivého sloupu v trnitém keři: „Mojžíši! Mojžíši!“ Odpověděl: „Zde jsem, Pane!“

Tehdy On řekl: „Zuj si boty, neboť zem, na které stojíš, je svatá. Slyšel jsem křik Svého lidu. Slyšel jsem jejich modlitební shromáždění. Rozpomněl jsem se, že jsem jim dal zaslíbení.“ Ó, to by mělo dnes večer srdce všech věřících zapálit! „JÁ jsem Bůh. JÁ jsem se rozpomenul na Své zaslíbení.“ V jakém souladu s Písmem byl tento hlas! Potom řekl: „Mojžíši, posílám tě tam, abys je osvobodil.“

Vždyť jsem již na začátku řekl, že ten, kdo přijme Boží absolut, činí někdy věci, které lidem připadají směšné. Dovedete si představit, že muž, který musel utéci z Egypta, se tam ráno, když viděl tento Absolut, vrátí?

To, co Bůh řekl, byl pro něho absolut jistého potvrzení, neboť to bylo Slovo. Existovalo jedno zaslíbení, a ten veliký Bůh, který všecko stvořil, ho nyní potvrdil. ON učinil před Mojžíšem div a dokázal, že je Bohem Stvořitelem.

Příštího jitra vzal Mojžíš svou ženu, posadil ji na mezka, a dítě jí